

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 3. Vtrum Christus possit dici homo dominicus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

ARTICVLVS III.

*Vtrum Christus possit dici,
Homo Dominicus?*

Respondetur negatiue: Et probatur ex D. Augustino qui lib. 1. Retract. cap. 19. hunc modum loquendi retractat, quem vsurpauerat lib. 83. quæst. quæst. 36. Ratio est; Quia Christus est Dominus per essentiam: Dominicus autem potius significat aliquid pertinens ad Dominum; ac proinde quid à Domino distinctum: vt corpus dominicum, passio dominica, voluntas dominica &c. Simili modo non rectè diceretur homo Deificatus, cum sit homo Deus.

Aduerte tamen; Si homo accipiat pro natura humana, rectè dici in Christo esse hominem dominicum, hominem Deificatum. Sic enim loquuntur Patres: Sophronius in VI. Synodo act. 11. expressè dicit hominem in Christo Deificatum; id est, humanam naturā præscindendo à persona. Athanasius in expositione fidei: Dominicus, inquit, homo, quem ad salutem nostram exhibuit, conditus est vt esset initium viarum Domini. Et infra: Via est ipse Dominus homo: vbi utroque modo loquendi vitur.

ARTICVLVS IV.

Vtrum ea quæ conueniunt Filio hominis, possint predicari de Filio Dei: & contrā?

Respondetur affirmatiue: estque fide tenendum contrā Nestorium, qui ea quæ conueniebant Filio hominis, non volebat tribui Filio Dei, nisi metaphoricè: & ea quæ conueniebant Filio Dei, nō volebat tribui Filio hominis, quia existimabat esse duas personas distinctas. Vtraque tamen tribuebat Christo; quia nomen Christi ipsi significabat duas personas; scilicet Filium Dei, & Filium hominis. Verum hic error satis refutatus est suprā quæst. 2. art. 2.

Notandum est; Ex hoc Articulo colligi duas Regulas, quibus tota hæc res explicatur.

1. Regula. Prior Regula: Quidquid dicitur de Filio Dei personaliter vel essentialiter, dicitur etiam de homine, & de Christo: vt, esse Filium Patris æterni, esse vnigenitum ex Patris substantia, Verbum Patris, Characterem hypostaseos paternæ, principium Spiritus sancti. Item esse immensum, immortalē, creatorem, rectorem & sustentatorem omnium, &c. Hæc regula est fide tenenda. Patet ex locutionibus Scripturæ. D. Iudas in epistola, v. 5. Iesus populum de terra Egypti saluans. Ioan. 8. v. 58. Antequam Abraham fieret, ego sum. Item ex Concilijs, & omnibus ijs quibus suprā qu. 2. art. 1. & alibi ostensum est hunc hominem esse verè & propriè Deum. Ratio est; Quia in propositione simplici ter & propriè vera; quidquid dicitur propriè de attributo, dicitur etiam de subiecto. Sed hæc propositio est propriè vera: Iste homo est Filius Dei & Deus: ergo quidquid dicitur de Filio Dei, dicitur de hoc homine.

Dices: Ergo hæc propositio est vera: Iste homo est immortalis & incorporeus, ac proinde con-

traria dicuntur de eodem, vel etiam contradictoria: nam idem homo est mortalis & corporeus. Respondeo, Tales locutiones sæpè in Patribus & Concilijs reperiuntur: vt Chalcedonenſi act. 1. & in VI. Synodo act. 11. Vnde concedo esse propriè veras. Sed aduerte, Illa attributa, non ne-
Mortalis & immortalis an contradictoria
gatiue aut priuatiue accipienda esse; v. g. vt immortalis, sit idem, quod non mortalis; sed vt significant positiuam proprietatem Dei, à qua ipse dicitur immortalis &c. hoc modo, esse corporeū & incorporeum, mortalem & immortalem, non sunt contradictoria; sed significant diuerſas proprietates positiuas, conuenientes eidem personæ per diuerſas naturas: vnde nihil obſtat quod videantur esse contraria. Si autem accipiantur vt significant negationes, tunc illæ propositiones sunt falsæ; quia negatio totum destruit: vnde significaretur Christum nullo modo esse corporeum. Quare D. Thomas a. 8. ad 2. dicit non esse ita loquendum sine expositione vel limitatione: v. g. Christus est immortalis, incorporeus, secundum naturam diuinam. Quamuis hoc non ita scrupulosè à Patribus obseruetur.

2. Regula. Secunda Regula: Quidquid dicitur de homine essentialiter vel necessariò, & quidquid dicitur de hoc homine, etiam accidentariè, dicitur quoque de Filio Dei & Deo. Vt, constare anima & carne; habere intellectum, voluntatem, appetitum sensitiuum. Item nasci, flere, crescere, subditum esse, elurire, sitire, fatigari, turbari, triftari, admirari, timere, pati, crucifigi, mori, resurgere &c. Est etiam fide tenenda. Vt patet ex dictis suprā qu. 2. art. 2. Sic Actorū 20. v. 28. dicitur Deus acquisiſſe Ecclesiam sanguine suo, & prioris ad Cor. 2. v. 8. Dominus gloria dicitur crucifixus. Ratio est, Quia Deus est propriè homo: ergo quidquid dicitur de homine necessariò, vel etiam de hoc homine quamuis accidentariè, dicitur absolute de Deo.

ARTICVLVS V.

Vtrum ea quæ conueniunt Filio hominis, possint predicari de natura diuina: & quæ conueniunt Filio Dei, de natura humana?

Respondetur negatiue: Quia id quod est proprium alicui rei, non potest dici de alio, nisi hoc, illi rei identificetur. Atqui natura diuina non identificatur Filio hominis; quia homo est nec natura humana Filio Dei. Ergo quæ de Filio hominis dicuntur (vt esse passum, mortuum, sepultum) non possunt dici de natura diuina. Et quæ dicuntur de natura humana (vt esse puram creaturam, esse assumptam ad unionem hypostaticam) non dicuntur de Filio Dei. Vide D. Tho.

Dices, D. Augustinus Tract. 47. in Ioan. dicit: Verbum est Christus, Anima est Christus, Caro est Christus: ergo &c. Respondeo, Est figurata locutio. Nihil enim vult aliud dicere, quàm Carnem & Animam existerè in eodem supposito, siue sint coniuncta siue separata. Simili modo impropria est locutio, cum Vita dicitur esse mortua in Hymno Ecclesiastico. Est enim dumtaxat vera, ratione identitatis vitæ cum Verbo; non autè formaliter: vnde non est passim vsurpanda.

1. Notandum